

*Mag ik een vraag zijn?
Mark Spijkers ~ Graaf van Medwert*

Mag ik een vraag zijn?

Mark Spijkers ~ Graaf van Medwert

Hantumeruitburen, 2006

foto omslag: Staatscircus Moskou
isbn 90-807180-4-3
nugi 306
dit is een graafvanmedwertproductie © 2006

lusteloos vertel ik
wat ze nauwelijks hoort
de aanschouwing van het werk
wat ze gezegd hadden
en ik gedacht
post opent schulden
ik orden ze achteloos
en de ketel schenkt
kokend de thee
suiker en het zilveren lepeltje
ballerina's onderin het glas
ondertussen gezeten in de stoel
luie spelletjes stellen vragen
die vaag ergens blijven steken
in anderen gedachten over
morgen en wat dan daarna
niks van reizen of helden
niets getuigend of dankbaar
geen gladde oevers betreden
overdenk ik schrijvend in mijn
belangeloos journaal

dat ten leste vraagt:
alsjeblieft, wanneer varen we weer uit

sijpelend dampt schuchter licht
kleuren in omlood glas in de engte
van de gelagkamer rauwe planken
weerstaan eeuwenkrassend geschuur
van zand regenjasdruppels rivieren
en naaldgehakte rankheid benen die
mooi - lippen die rood durven zijn
hier slaat het hart met decades slaat
humor breuken in brekende klokken
katrolt leer en zand de deur gastvrij wijd
open glazen laten rode wijn flirten
naar zwaar zwart opgemaakte ogen

(ik ben weer thuis
en ik ben verloren
dit hier is café hoppe
en ik ben weer thuis)

mag ik een vraag zijn
een vraag van wol
van staal en krimpend
hout en maan
een vraag die twijfelt
dromend ontwaakt
een vraag van chocola
en anders niet

mag ik een vraag zijn
een vraag van lust
van tranen en schreeuwend
bloed en huid
een vraag die zwijmelt
stormend ontwaakt
een vraag van fluweel
en anders niet

mag ik een vraag zijn
een vraag van steen
van mos en gravend
graf en ooit
een vraag die ronselt
stervend ontwaakt
een vraag van marmer
en anders niet

mag ik een vraag zijn
en anders niet

met vlag en wimpel
was zij mijn schaamte
en ik die van haar ver
voorbij ze zat in zwart
in een pastelbruin naakt
vermoeden ik mocht
mijn opwachting maken
naar haar kijken ze
beveelde haar naam
zoet te noemen

uit mijn belangeloos
journaal:

hij kwam en
hij sprak
en zijn schepen
voeren uit
wij mochten mee
wij scheepten in
wij waren erbij
we zagen
hoe hij het laatste schip
alleen betrad dat zonk
in mist
wij bleven achter
wij hadden ons
wij waren alleen
en toen we spraken
voeren onze angsten uit

ik mag je niet
schrijven het
enig geldend
excuus:
ik speelde een Fuga
en ik speelde
dat ik moest huilen

en dan ook zo
blijven zitten
gebogen over
de gitaar
met weinig genezen
schrammen

tot zover
waren er eigenlijk
geen tranen
van betekenis
we telden
de dagen
die telden
en we vroegen
ons af zonder
antwoorden
of het gewoon
door zou gaan
of sterven niet
minder zou zijn
dan het instappen
in een trein
en of je echt dood
kan gaan
als je leeft
in elkaar

ze sprak over mij
alsof droeg ze mijn naam
maakte een gebaar dat wou zeggen
- ik weet het ook niet, ik weet het ook
niet meer - met mijn motoriek
ze sprak gedachten uit
met mijn sprongen
schamperde een lach
met mijn gezicht

dan
vertwijfeling
het was mijn vertwijfeling

en
ze vond
met mijn vinden
een ander in mij

lied voor Doede

laatste kruimels brood
kruimelen het trommeltje
druppelende melk druppelt
thermosfles houten tafels nerven
glazen kasten rimpelen voorbij
vogels antiek. De pet, tas schoudert
herinneringen gitaar koffert scarborough
fair frysk bloet tsjoch op
op helpende hals
adelita laat degoe dansen glimmen-
de ogen lachen foto's forte forte
kwart rust - fiere fis laten staan! Bach
straalt eeuwen en muren veilig
hoon hollanders en ierse pubs
doch calvados adert schiere blikken
zeilt schepen over horizon
stelsels sterren en ver van hier
de dagen voorbij

maar dan toch
als ik geen koning ben
geen prins
dan toch
de paljas
noem mezelf graaf
en verbouw graan
op gedroomde velden

zie, daar gaat de
graaf – de graaf van medwert
schilderende gedichten
verhalende klanken

het kasteel bouwt zich
in wolken en schemer
in buien daalt het neer
tot veler verwachting

maar dan toch

ze wachtte op de lopers
en onstak alvast het vuur
waaraan wij ons zouden warmen
ze vulde alvast de glazen
aan waar wij ons zouden laven
ze sprak alvast de woorden
die wij graag zouden horen

in de schaduw van het noorden liepen wij
over de velden als over een schaakbord
liefde bepaalde de zetten, klaroengeschal
klonk van een der torens, de dame keek
we meenden, spottend toe

ze wachtte nog altijd op de lopers
en deed meer hout op het laaiend vuur
waarop wij ons konden richten
ze haalde brood en sonnema
op waar ze ons zou onthalen
ze vertelde verhalend nu al
van onze avonturen

in het licht van een schampere maan liepen wij
door onze eigen dromen, ons eigen spel
de sterren wezen ons de zetten, de wegen
die we moesten gaan, gitaren klonken, gaslampen
trilden het vermoeden van een dans aan de horizon

ze daalde krachtig neer
op het scharlaken kleed
haar dijen
voldoende van elkaar
ze zei weinig en sprak daarbij
alleen over zichzelf

hij zei niets tegen haar
en anders had ze
het toch niet gehoord
hij deed wat ze vroeg:
mooi zijn en verbranden
in de zon

ze weet de bloemen
kleuren ze weet de wolken
richting ze weet de liefde
eeuwig ze weet de tijd
verdrijft

ze weet de beelden
dromen ze weet de ogen
water ze weet de muren
open ze weet het donker
lichten

“...m’n paraplu, kom
onder m’n paraplu
of erop, erboven.
we noemen het
een parasol. We
draaien hem om
en we noemen het
ons schip. We
bevaren de evenaar
en we noemen het
de reis. Kom onder...”

het zou bijvoorbeeld een boom
kunnen zijn het gezang het ritselen
van de bladeren kunnen zijn het zou
de zee kunnen zijn het evenwicht
van het water voor iedereen herkenbaar
moeten zijn als het water oeverloos
eerder dan radeloos moeten zijn

ik had me al bewogen
de muziek al aangezet
mijn handen al verteld
dat verlangen
een leugen werd

ik had al de glazen
van de tafel gegooid
de muziek heel hard
en uit gezet

er loopt een man in mijn huis
dadelijk zal hij zich douchen
in mijn douche, mijn kleren aantrekken
naar mij ruiken dansen op mijn muziek

hij speelt op mijn gitaar, mijn muziek
schenkt uit mijn fles in mijn glas mijn drank
mijn maaltijd uit mijn bord hij schildert
mijn schilderijen blauw, mijn blauw

(bericht per e-mail)

ze zat voor het raam
als een net iets te vaak
gebruikte bezem
het kon me niet schelen
of ze me zag lopen
ik liep leve de vrijheid te roepen
in de stad

welkom in de hel
had er op het geboortekaartje
kunnen staan, of een miljoen jaar
te vroeg, of te laat geboren, of uit
een andere dimensie

zoiets

en jij denkt:
wat moet ik hier nou weer mee
dat weet ik dan ook weer niet
maar het is dan gewoon zo
zoiets als het weer

(bericht per e-mail)

verslijt ik hier in
het arbeidsproces (haha)
mijn eenzame uren
en vertolk ik de rol
van nar
omwille van het trieste geluk
van vrouwen van wie de haren
merkwaardige kleuren
hebben aangenomen

u begrijpt, ook aan deze zijde
der virtualiteit dient de dag zich aan
als diverse ellendelingen

vannacht voor een mistroostig
publiek in het café heeft mijn gitaar
mooie klanken voortgebracht
slechts onderbroken door een vaal
hier is je broodje jongen en aldi wijn
door de eigenaar eigenhandig
in flessen met dure etiketten gegoten

heroïsche tochten dienen zich weldra aan
en bouwen we zandkastelen in windkracht 10

hoe nabij
moet je zijn
voor je het
verkikkerd noemt

en
tot verwoesting
voor je het
nabijheid noemt

“kom speel me mee
meer dan toch een keer
hier in het bloemenpark
met jou”

de tafel spreekt
gebeden die
alleen het verveelde
leven vertaalt
de leugens ranselen zich
onverstaanbaar snel
door vreemde gronden
en ontkiemen
liefdesvruchten
ratelend zakt
de port in mijn aderen
en klinken ijzige woorden
reizend als verstekelingen
door flarden van schemer
glazen toveren
bespiegelingen
vreemd rood licht
dampende verleiding
krijst voorbij in vervuilde
straten, schrobbende
machines nemen tergend
de vormen van machtige
leegheid aan
de tafel zwijgt
haar leugens
kiemen breken
in de vrucht
kan alleen
nog maar voelen
hoe ik als een zachte regen
neer zou dalen op haar huid

ze heeft me
saloonsinging

kom op
hervul mijn glas
hervul mijn moed
hervul mijn onredelijkheid
en hoor mij nogmaals aan

morgen zal, ach ja waarom niet
weer een trein je wegsleuren
van iemand een dichter
bij je dan niemand
de wijn is lief (wel)

*we spoelden aan
bij de verenigde delen
met verweerde takken
en verzamelande netten
ze hadden gezegd
daar is het einde van de wereld*

I
de zeedijk slingert in adagio
een melodielijn langs het wad
en bovenop, de aanschouwing
van akkers en velden
kubistisch palet en krassende
ploegen bewijzen seizoenen
zee van klei bevaren door
aambeelden wolkschepen
schuimers van atlantisch vergezicht
eilandenhorizonten schuiven
schaduwende vuurtorenlichten
verkennend over de vrij aangewonnen
zware zeeleien kwelders

II
dan de stilte, verdronken vissers
verdromen over slenken zadeldaken
spitsen en eeuwenoude kruinen
om terpen historische bakens
van het brakke land
dat zich in eindeloze traagheid
gekliefd weet door kabbelend
de donger de duizenden vogels
in vluchten zien elfsteden ee
en admiralen groot diep spuiend
door het zijk toeristenschepen
door vee bevolkte velden rond
hun eigen kern dansende dorpen

III
en daar de terpenstad
bedevaartsoord bron van berenburg
stad van bonifatius' boeken
bolwerken omklemmen
middeleeuwse sferen stegen
dragen naar straten straten
naar markt en havens, molens,
winkels en cafe's daar stroomt
gul sonnema's goud uit in
fantastische verhalen stiefelend
langs droom en ernst langs
trapgegevelde panden pakhuizen
paleizen van waar van ooit

*hier spoelden wij aan
verveerd als de takken
gevangen in de netten
ze hadden zich vergist
hier is het begin van de wereld*

mijn vader had een ford
een 17m, een donkerblauwe
en we reden in het donker
een rit door noord holland
de weg was nog tweebaans
en ik keek naar het licht
het licht van het dashboard
het licht van lantaarns
het licht van de auto
een ford, een donkerblauwe
een 17m en ik las de borden
de namen op borden
namen op borden van
de dorpen onderweg
en dacht aan de namen
de namen van mensen
familie en vrienden
en meisjes de namen
van meisjes uit de klas
onschuldig en liegen
verleiden en afstand
en ik zie een foto
van de klas een foto
van meisjes die lachen
en jongens die stoer doen
mijn moeder had mijn haren
extra gekamd mijn haren
ik zie op de foto ze staan
vreemd naar opzij en ik sta
op de foto ook vreemd
naar opzij mijn haren en ik
vreemd naar opzij
de meisjes ze lachen
en liegen
en ik sta opzij
we reden de route
en mijn vader
die stuurde een 17m een
donkerblauwe de route
naar het noorden
de dijk door de zee
en ik keek naar de lichten
schepen in zee de lichten
van schepen in zee en rode
en groene lichten bakens
voor schepen de vuurtoren
een baken in zee
en wij moesten tanken
tanken bij de chevron
er schenen lichten
reclame lichten

en mijn vader ging tanken
er was nog geen loodvrij
om de ford te tanken
mijn vader betaalde benzine en ijsjes
cornetto's twee aarbeicornetto's
en wij reden verder en aten
de ijsjes wij reden verder
in de 17m recht naar het einde
recht naar de vrijheid hij
zou daar sterven en ik zou
daar vrijen maar dat was veel
later ...
ze had al gevreeën
met anderen gevreeën
ze was ook ouder
en ik had nog nooit
met anderen gevreeën
ze liet me wachten
maandenlang wachten
en ik zag steeds die
anderen steeds vaker
die anderen die wel
hadden gevreeën
met haar hadden
gevreëen daar
droomde ik van
ik herinner me heide
en bossen en velden
we liepen in schemer
en wisten niet meer
de auto te vinden
de heide was zwart
het bos zwart
het veld was zwart
en het was mistig heel
erg mistig en de weg
die leek op de weg
die wij moesten lopen
maar het was een andere weg
het werd later en zwarter
kouder en natter
we liepen steeds sneller
op zoek naar de auto
zij vond de auto
zij vond de weg
en terug in haar kamer
matrassen en kussens
strelen en zoenen
benen en borsten
haar buik en haar strelen
maakte mij dizzy ik

schudde en trilde
haar lichaam
haar dijen om mij
ik verdween en sliep
in haar armen
de dagen voorbij...
we reden verder
in de 17m recht naar het einde
recht naar de vrijheid hij
zou daar sterven en ik zou
daar vrijen maar dat was veel
later veel later veel later...
ik sliep in het huis
het huis van mijn ouders
zij waren weg en zouden
zo komen
ik keek in de albums
de foto's van vroeger
mijn vader een jongen
bruinige foto's een jongen
in het leger en met een meisje
mijn moeder een meisje
en hier is hij ouder en loopt
in de duinen hij draagt een pet
en loopt in duinen
daar kwamen ze aan
mijn vader en moeder
ze hadden gegeten
heel vet gegeten en gedronken
vast veel gedronken
mijn vader ging douchen
en ik zou naar huis maar voelde
me angstig en wilde blijven
ik verzon iets en repareerde
het hek om maar te blijven
maar toch bleef hij wachten
tot ik vertrok en ik zag
hem nog zwaaien vanachter
het raam zwaaien naar mij
en ik reed naar huis
ik werd gebeld de stem van
de buurman de buurman
van mijn ouders dat ik moest
komen heel rustig moest komen
er was iets met mijn vader
ik vloekte en huilde
hij lag in de schuur
bij het gereedschap
het oude gereedschap
ook opa's gereedschap
hij lag bij de werkbank

die we samen nog maakten
de grote werkbank
de sterke werkbank
die langer blijft staan
dan heel het huis
we hadden gelachen
heel veel gelachen
hij lag daar
ik stond daar
ik vloekte en huilde
maar dat was later veel later
wij reden in het donker
een rit naar noord friesland
een rit naar het bildt
in een auto een donkerblauwe
een ford een 17m wij reden verder
in de 17m recht naar het einde
recht naar de vrijheid hij
zou daar sterven en ik zou
daar vrijen maar dat was veel
later veel later veel later

had ze geen lippen
(de roodste)
ik kon ze niet kussen
had ze geen huid
(de zachtste)
ik kon deze niet strelen
had ze geen oren
ik kon haar niet noemen
(de liefste)
had ze geen ogen
(de diepste)
ik kon me niet tonen
was zij er niet
zou ik niet bestaan
had zij geen schaduw
(de zwartste)

Aantekeningen

blz. 3

Soms denk ik te verdrinken in beslommeringen. Alles in mij vraagt dan om heroïsche tochten, schilderijen, gedichten en muziek maken.

blz. 4

Voor altijd in Amsterdam geboren zijn. Ook al ben ik er een vreemde, ik ben er toch ook thuis.

blz. 5

Het voelt vaak of er alleen maar antwoorden verwacht worden, die hoe je bent in één zin beschrijven. Misschien besta ik niet uit antwoorden, maar juist uit vragen...

blz. 9

Geschreven voor iemand die plots een dierbare verloor.

blz. 11

Toen Doede Veeman afscheid nam van Het Drachtster Lyceum heb ik dit speciaal voor hem geschreven associatief gedicht aan hem voorgedragen.

blz. 13 en 14

Herinneringen aan een heroïsche tocht. Het eerste gedicht vertelt over de verwachting van hoe ze was, het tweede over hoe het werkelijk was.

blz. 16

Over wat liefde bijvoorbeeld zou kunnen zijn.

blz. 19

Als ze zich er maar niet in herkent...

blz. 21

Een beschrijving van verwarring door haar.

blz. 23

Saloonsongs... de eenzame man of vrouw aan de bar denkend aan een verloren liefde. Veelal het thema van mijn schilderijen soms van een gedicht.

blz. 25

Geschreven voor de dramatisch verlopen Dongeradichterverkiezing: men zag de Graaf van Medwert weer een nieuwe nederlaag op zijn pruilwagen binden...

blz. 27

In de jaren 70 kochten mijn ouders een huisje in het noorden van Friesland, waar we elke weekend vanuit Amsterdam heen reden. De herinnering aan die reizen heb ik gebruikt als startpunt voor twee heftige en nogal verschillende gebeurtenissen...

Mark Spijkers ~ Graaf van Medwert

(Amsterdam, 1968)

dichter, schilder en gitarist

Bundels:

Intieme kamers

Bericht van mij

Gebonden zwerver

Gedichten uit de voorstelling

De afknoeding

(Laat wat ik denk niet waar zijn) (en ik zal in onzin sterven)

Cd's:

Mark Spijkers ~ Gitaar

Nevelen over de Hantumeruithof

The aterprogramma's:

Bericht van mij (2000-2004)

Intieme verzameling (2005-2007)

Informatie:

www.graafvanmedwert.nl

graafvanmedwert@hotmail.com

Dit is een graafvanmedwertproductie © 2006

